

zaak 247071

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

De minister van Veiligheid en Justitie
mr. I.W. Opstelten
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Directie Strategie en
Ontwikkeling

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

t (070) 361 97 23
f (070) 361 97 15
www.rechtspraak.nl

datum 9 mei 2012
contactpersoon
doorkiesnummer
faxnummer
e-mail
ons kenmerk
uw kenmerk
onderwerp

Advies conceptwetsvoorstel tot Implementatie van kaderbesluit
2009/829/JBZ van de Raad van de Europese Unie van 23 oktober
2009 inzake de toepassing tussen lidstaten van de Europese Unie
van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen
inzake toezichtmaatregelen als alternatief voor voorlopige
hechtenis (PbEU L 294).

bijlage(n) 1

Geachte heer Opstelten,

Bij brief van 9 maart 2012 met opgemeld kenmerk verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de "**Raad**") u te adviseren over het conceptwetsvoorstel tot Implementatie van kaderbesluit 2009/829/JBZ van de Raad van de Europese Unie van 23 oktober 2009 inzake de toepassing tussen lidstaten van de Europese Unie van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen inzake toezichtmaatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis (PbEU L 294) (het "**Wetsvoorstel**").

Hoofdpijnen van het advies

In hoofdpijnen houdt het advies het volgende in:

- De Raad is van oordeel dat de Nederlandse strafrechter in het Wetsvoorstel niet die rol wordt toegekend die hij zou moeten hebben, in het bijzonder gelet op het feit dat hier grondrechten van burgers in het geding zijn.
- Bij verzoeken van Nederland aan andere lidstaten tot overname van het toezicht op de schorsingsvoorwaarden dient de rol van de Nederlandse strafrechter meer in overeenstemming met de rolverdeling tussen de rechter en het Openbaar Ministerie in de Nederlandse strafvordering in de Wetsvoorstel te worden vastgelegd, terwijl bovendien met meer modaliteiten rekening moet worden gehouden dan in het Wetsvoorstel is gebeurd, met name met de mogelijkheid tot aanpassing van de schorsingsvoorwaarden en tot de opheffing van de schorsing.
- Bij verzoeken van een andere lidstaat aan Nederland tot overname van het toezicht op de schorsingsvoorwaarden dient alsnog een beroep op de Nederlandse strafrechter opengesteld tegen een beslissing van het Openbaar Ministerie inzake de erkenning van een toezichtbeslissing en inzake de aanpassing van een toezichtmaatregel.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 2 van 8

- Ook ten aanzien van andere onderdelen heeft de Raad kritische opmerkingen. Het één en ander brengt de Raad tot het advies het Wetsvoorstel niet in de voorliggende vorm aan de Tweede Kamer aan te bieden.

Het Wetsvoorstel

Het kaderbesluit dat met het Wetsvoorstel wordt geïmplementeerd, beoogt de strafrechtelijke samenwerking tussen de lidstaten van de Europese Unie op het terrein van de tenuitvoerlegging van toezichtmaatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis vorm te geven volgens het beginsel van wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen. Een beslissing waarbij in een lidstaat van de Europese Unie als alternatief voor voorlopige hechtenis of als voorwaarde van de schorsing van de voorlopige hechtenis aan een verdachte verplichtingen (controlemaatregelen) zijn opgelegd, kan volgens het kaderbesluit aan een andere lidstaat van de Europese Unie worden gezonden (door middel van het zogenoemde certificaat), indien de verdachte in die lidstaat zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft. Ontvangt een lidstaat een dergelijke beslissing, dan is deze in beginsel gehouden de beslissing te erkennen en toezicht te houden op de naleving van de aan de verdachte opgelegde verplichtingen. De wijze waarop dit toezicht geschiedt, wordt beheerst door het recht van de lidstaat waar het toezicht wordt uitgeoefend. De lidstaat waar het strafproces plaatsvindt, blijft bevoegd om alle beslissingen ter zake van de voorlopige hechtenis te nemen. Indien de verdachte de verplichtingen niet naleeft, kan hij worden aangehouden en overgeleverd aan de lidstaat waar het strafproces plaatsvindt, op grond van een Europees aanhoudingsbevel.

Gehoord de gerechten, adviseert de Raad als volgt.¹

Advies

De Raad heeft kennisgenomen van het Wetsvoorstel en heeft inhoudelijke bezwaren en opmerkingen. Deze leiden tot het advies het Wetsvoorstel in deze vorm niet aan de Tweede Kamer aan te bieden.

1. Algemene Opmerkingen

De Raad is van oordeel dat de Nederlandse strafrechter in het Wetsvoorstel niet die rol wordt toegekend die hij zou moeten hebben. De Raad wijst erop dat het hier gaat om vrijheidsbeneming dan wel vrijheidsbeperking in het kader van voorlopige hechtenis, een onderwerp waar grondrechten van burgers in het geding zijn. De Raad zal zijn bezwaren in het hiernavolgende toelichten.

¹ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechters zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 3 van 8

Uitgaande verzoeken

De terechte opmerking op pagina 16 van de Memorie van Toelichting (MvT) dat in een Nederlandse strafzaak de rechter beslist over de voorlopige hechtenis en over de schorsing daarvan, komt onvoldoende tot zijn recht in de voorgestelde wetstekst. De beschrijving op die pagina geeft veel beter weer wat de procedure behoort te zijn dan de wettekst. In die wetstekst komt de rol van de voorlopige-hechtenis-rechter immers slechts tot uitdrukking door in artikel 17, derde lid, en artikel 19, eerste lid, te bepalen dat het Openbaar Ministerie voor het toezenden een bevel tot schorsing aan een uitvoerende staat respectievelijk voor het intrekken van het certificaat de instemming behoeft van de rechter. Die rol is echter uitgebreider. De rechter beslist over de schorsing van de voorlopige hechtenis, over de aanpassing van de voorwaarden en over de opheffing van de schorsing. De Raad kan zich om praktische redenen vinden in het aanwijzen van het Openbaar Ministerie als de bevoegde autoriteit bij uitgaande verzoeken, maar die functie brengt geen verandering in de rol en de bevoegdheid van de rechter. De bevoegdheid van het Openbaar Ministerie bij uitgaande verzoeken is en blijft een afgeleide van de beslissing van de rechter. De beslissing van het Openbaar Ministerie tot toezending van een bevel tot schorsing aan een uitvoerende staat dan wel het intrekken van het certificaat kan daarom worden geduid als een gebonden beslissing. Dit vormgeven door middel van een instemmingvereiste acht de Raad geen goede oplossing. Bovendien is onduidelijk of dit een aparte beslissing kan zijn. Als dat zo is, dan ligt het voorafgaand horen van het Openbaar Ministerie en de verdachte voor de hand en dat is niet geregeld. Daarbij komt dat in het Wetsvoorstel geen rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat de rechter lopende de tenuitvoerlegging in een andere staat, al dan niet ambtshalve, overgaat tot aanpassing van de schorsingsvoorwaarden (die ook beëindiging van de overdracht kan betekenen) of ambtshalve overgaat tot beëindiging van de schorsing van de voorlopige hechtenis. Ook is niet geregeld wat er gebeurt als uit informatie van de andere lidstaat blijkt dat de verdachte zich niet aan de voorwaarden heeft gehouden.

De Raad adviseert de wetstekst meer in overeenstemming te brengen met de geldende procedure, zoals die kort in de MvT is verwoord. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat de rechter ambtshalve, op vordering van het Openbaar Ministerie of op verzoek van de verdachte tot schorsing van de voorlopige hechtenis of wijziging van de voorwaarden kan overgaan en dat hij ambtshalve of op vordering van het Openbaar Ministerie de opheffing van de schorsing kan bevelen (ook zonder dat de schorsingsvoorwaarden zijn overtreden).

Wat betreft de overdracht aan de andere lidstaat kan de rol van de rechter worden verduidelijkt door in het Wetsvoorstel op te nemen dat het Openbaar Ministerie overgaat tot toezending van het bevel tot schorsing aan de andere lidstaat indien de rechter in zijn beslissing tot schorsing of, als de voorlopige hechtenis reeds is geschorst, in een latere beslissing heeft bepaald dat het toezicht op de schorsingsvoorwaarden wordt overgedragen aan die andere lidstaat. Wat betreft de wijziging van de voorwaarden kan die rol worden verduidelijkt door op te nemen dat indien de rechter besluit tot aanpassing van de voorwaarden, het Openbaar Ministerie overgaat tot toezending van het aangepaste bevel tot schorsing aan de andere lidstaat en wat betreft de opheffing van de schorsing dat indien de rechter besluit tot opheffing dat het Openbaar Ministerie overgaat tot intrekking van het certificaat. Uiteraard dient bij overdracht van het toezicht aan een andere lidstaat en wijziging van de voorwaarden voorafgaande aan de beslissing duidelijk te zijn dat de voorwaarden in het desbetreffende land

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 4 van 8

uitvoerbaar zijn. Daar is, zoals in de MvT reeds wordt gesteld, een belangrijke taak voor het Openbaar Ministerie weggelegd. Te verwachten valt dat de rechter bij de overdracht aan een andere lidstaat aan de schorsing de voorwaarde zal verbinden dat deze pas kan ingaan als het Openbaar Ministerie heeft vernomen dat de beoogde andere lidstaat de beslissing heeft erkend.

Verder acht de Raad het gewenst dat in de wet wordt opgenomen dat het Openbaar Ministerie de rechter onverwijld informeert in het geval de verdachte zich blijkens informatie van de uitvoerende staat niet aan de schorsingsvoorwaarden heeft gehouden.

Inkomende verzoeken

Bij erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse toezichtbeslissingen in Nederland (inkomende verzoeken) ligt het voor de hand dat het Openbaar Ministerie wordt aangewezen als de bevoegde autoriteit in de zin van het kaderbesluit. Het Openbaar Ministerie is immers ook in nationale gevallen belast met het toezicht op voorwaarden die aan de schorsing van de voorlopige hechtenis zijn verbonden. Het Wetsvoorstel voorziet echter niet in een strafvorderlijk rechtsmiddel tegen een beslissing inzake de erkenning van een toezichtbeslissing en evenmin tegen een beslissing tot aanpassing van toezichtmaatregelen in de zin van artikel 9 of een beëindiging van het toezicht op grond van artikel 15, terwijl hierbij sprake is van beslissingen waarbij het Openbaar Ministerie (deels) naar eigen inzicht kan handelen. De Raad acht in die gevallen het ontbreken van een rechtsmiddel in Nederland tegen de beslissing van het Openbaar Ministerie een ernstig gemis. Daarbij moet bedacht worden dat zo'n beslissing tot gevolg kan hebben dat de verdachte door de uitvaardigende lidstaat in voorlopige hechtenis wordt gehouden of alsnog in voorlopige hechtenis wordt genomen. Met name de vraag of een aanpassing van een buitenlandse toezichtmaatregel door het Openbaar Ministerie niet (in strijd met artikel 9, tweede lid) een verzwarende betekenis heeft, behoort voor rechterlijke toetsing open te staan. Artikel 20, tweede lid, onder d, van het Kaderbesluit lijkt hier ook van uit te gaan. Bij gebreke van een strafvorderlijke rechtsgang (en nu de administratiefrechtelijke rechtsgang op grond van artikel 1:6 van de Algemene wet bestuursrecht is uitgesloten) zal de civiele rechter als restrechter kunnen worden ingeschakeld. Dat acht de Raad een ongelukkige oplossing. Nu het om spoedeisende beslissingen in het kader van voorlopige hechtenis gaat, adviseert de Raad tegen die beslissingen beroep op de raadkamer van de rechtbank open te stellen.

In de bijlage bij deze brief worden nog inhoudelijke en redactionele opmerkingen gemaakt.

2. Werklastgevolgen

Het Wetsvoorstel heeft werklastgevolgen voor de rechtspraak. Volgens de MvT zal het Wetsvoorstel, naar verwachting, leiden tot (naar de Raad begrijpt: jaarlijks) 100 uitgaande en 150 inkomende verzoeken.

Het aantal uitgaande verzoeken zal lager zijn dan het aantal gevallen waarin tijdens de voorlopige hechtenis de mogelijkheid van toepassing van de regeling van het Wetsontwerp aan de orde zal komen, omdat een deel van de gevallen niet onder de termen van de regeling zal blijken te vallen en in een ander deel om strafvorderlijke redenen niet tot schorsing of niet tot toepassing van de regeling zal

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 5 van 8

worden overgegaan. Als de toepassing van de regeling in een concreet geval aan de orde komt, zal bovendien niet steeds aanstonds duidelijk zijn of de regeling kan worden toegepast. Dit zal mede afhankelijk zijn van de mogelijkheden van de beoogde uitvoerende staat. Dit kan tot aanhouding van de behandeling leiden. Het is daarom van groot belang dat het Openbaar Ministerie de voorlopige-
hechtenis-rechter voortvarend en adequaat voorziet van informatie om tot een beslissing te komen. Uitgaande van het genoemde aantal uitgaande verzoeken en van een goede informatievoorziening van de rechter, zijn de werklastgevolgen bij uitgaande verzoeken voor de rechtspraak beperkt. De Raad behoudt zich echter het recht voor hierop terug te komen als de uitvoeringspraktijk daartoe aanleiding mocht geven.

Bij inkomende verzoeken is de rol van de rechter in het Wetsvoorstel gering. Daarvan uitgaande en van het genoemde aantal inkomende verzoeken zijn de werklastgevolgen voor de rechtspraak niet noemenswaard. Ook op dit punt behoudt de Raad zich het recht voor om daarop terug te komen indien, zoals door de Raad wordt geadviseerd, in de uiteindelijke regeling een grotere rol aan de rechter wordt toebedeeld.

Slot

Indien na het uitbrengen van dit advies het Wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het uiteindelijke Wetsvoorstel, stelt de Raad het op prijs als hij geïnformeerd wordt over de indiening van het Wetsvoorstel bij de Eerste Kamer en de plaatsing van de definitieve wetstekst in het Staatsblad.

Hoogachtend,

Voorzitter

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 6 van 8

Bijlage 1: inhoudelijke en redactionele opmerkingen

- *Art. 1:* aan deze bepaling ware een definitie van het begrip “certificaat” toe te voegen, zodat duidelijk wordt wat het rechtskarakter is van een certificaat en wat de (rechts) gevolgen zijn van de afgifte en de intrekking daarvan.
- *Art. 3, lid 2:* dit lid schept de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur (AMvB) aan de in het eerste lid genoemde maatregelen andere toezichtmaatregelen toe te voegen die in Nederland ten uitvoer kunnen worden gelegd. Nu deze minstens zo ingrijpend kunnen zijn als de in het eerste lid genoemde maatregel, vermag de Raad niet in te zien waarom deze toe te voegen maatregelen niet ook in de wet worden geregeld. De Raad adviseert dan ook het Wetsvoorstel dienovereenkomstig aan te passen.
- *Art. 3, lid 2:* in het eerste lid wordt conform artikel 8, eerste lid, van het Kaderbesluit geregeld dat toezichtbeslissingen vatbaar zijn voor tenuitvoerlegging in Nederland, *dan wel voor toezending aan een andere lidstaat*, voor zover deze de in dat lid genoemde toezichtmaatregelen bevatten. In het tweede lid wordt de mogelijkheid geopend om bij algemene maatregel van bestuur (AMvB) andere toezichtmaatregelen aan te wijzen die vatbaar zijn voor tenuitvoerlegging in Nederland. Deze AMvB zou tevens moeten voorzien in de mogelijkheid om voornoemde toezichtmaatregelen op te nemen in Nederlandse toezichtbeslissingen met het oog op tenuitvoerlegging daarvan in andere EU-lidstaten (voor zover deze de mogelijkheid daartoe hebben geopend). De Raad adviseert daarom het tweede lid in overeenstemming te brengen met het eerste lid door toevoeging van de zinsnede “(...) *dan wel kunnen worden toegezonden aan een andere lidstaat van de Europese Unie*”.
- *Art. 4, lid 1:* hier ware in plaats van “(...) *is bevoegd tot erkenning*” gaat de voorkeur uit naar de formulering “*het openbaar ministerie is bevoegd te beslissen over de erkenning* (...)”. Het openbaar ministerie is immers ook de bevoegde instantie om op de voet van artikel 10 van het ontwerp erkenning te weigeren, als niet aan de voorwaarden wordt voldaan.
- *Art. 5, lid 1:* in de eerste volzin ware “*kan worden erkend*” te vervangen door: “*wordt erkend, behoudens het bepaalde in artikel 10*”. Het Kaderbesluit dwingt in deze gevallen immers tot erkenning, tenzij één van de limitatief opgesomde weigeringsgronden van toepassing is.
- *Art. 5, lid 2:* hier ware de voorwaarde toe te voegen dat de verdachte heeft verzocht om de toezending aan Nederland. Artikel 9, tweede lid, van het Kaderbesluit stelt deze voorwaarde ook. Door deze op de voet van het derde lid ook aan de Nederlandse voorwaarden toe te voegen, kunnen de Nederlandse autoriteiten hieraan zelfstandig toetsen. Op die wijze kan Nederland meer toezicht houden op bereidheid tot medewerking van verdachten die aan Nederlands toezicht worden onderworpen.
- *Art. 6, lid 1:* de Nederlandse wetgever lijkt door deze bepaling aan buitenlandse autoriteiten een verplichting op te leggen. Dat zou misplaatst zijn. Dit kan worden ondervangen door wijziging van

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 7 van 8

het tweede lid: 'De toezending van het certificaat, bedoeld in (...), kan plaatsvinden per gewone post (...)'.

- *Art. 7, lid 3:* teneinde te vermijden dat telkens moet worden nagegaan welke mededeling bij het secretariaat-generaal de Raad van de Europese Unie is gedeponneerd, ware hier die talen te vermelden.
- *Art. 8:* in deze bepaling is niet opgenomen de in artikel 12, tweede lid van het Kaderbesluit geregelde verlenging met 20 werkdagen in het geval (kennelijk in de uitvaardigende lidstaat) een rechtsmiddel is aangewend tegen de toezichtbeslissing.
- *Art. 10, lid 1 onder c:* aan de op zichzelf gebruikelijke formulering ware een verwijzing naar artikel 50 Handvest EU toe te voegen.
- *Art. 16:* volgens de voorliggende redactie eindigt *het recht van tenuitvoerlegging* in Nederland, maar volstaan kan worden met *de tenuitvoerlegging* eindigt in Nederland.
- *Art. 16 onder b en c:* het ligt voor de hand te bepalen dat in de gevallen onder b en c ligt het Openbaar Ministerie de beslissingsstaat op de hoogte stelt van het einde van het toezicht en de reden daarvan.
- *Art. 17:* hier ontbreekt een bepaling dat met toestemming van de verdachte en de uitvoerende lidstaat een toezichtbeslissing ook aan een andere lidstaat kan worden toegezonden dan de lidstaat waar de verdachte zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft (vgl. art. 9, lid 2 Kaderbesluit).
- *Art. 19, lid 1:* in deze bepaling wordt niet geregeld wat het rechtsgevolg is van de intrekking van een certificaat. Daardoor is ook onduidelijk welke rol de rechter hierin vervult. Een rechtsgevolg van intrekking van het certificaat kan zijn dat de bevoegdheid tot toezicht weer terugvalt aan Nederland. Als het toezicht in de andere lidstaat niet kan worden voortgezet wegens overschrijding van de maximale termijn, zal de rechter moeten bezien of de schorsing van de voorlopige hechtenis gehandhaafd kan blijven en zo ja, of wellicht andere voorwaarden dienen te worden gesteld. De rol van de rechter is dus, zoals hiervoor al is aangegeven, ruimer dan het al dan niet instemmen met de intrekking van het certificaat.
- *Art. 19, lid 1, onder b:* als de uitvoerende lidstaat besluit tot aanpassing van de voorwaarden behoort Nederlandse rechter niet alleen om instemming te worden gevraagd in de gevallen waarin het Openbaar Ministerie overweegt het certificaat in te trekken, maar ook in die gevallen waarin wordt besloten het certificaat *niet* in te trekken. In die gevallen zullen de voorwaarden waaronder door de Nederlandse rechter de schorsing van de voorlopige hechtenis is verleend, immers door de uitvoerende lidstaat worden verlicht. Het is aan de Nederlandse rechter om uit te maken of hij schorsing van de voorlopige hechtenis onder die (lichtere) voorwaarden nog steeds verantwoord vindt.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 9 mei 2012
kenmerk UIT 5230 S&O / SR
pagina 8 van 8

- *Art. 20:* deze bepaling gaat ervan uit dat de verdachte gedurende de schorsing permanent zal verblijven in de uitvoerende lidstaat, maar dat behoeft niet zo te zijn, zeker gezien het vrij verkeer van personen binnen de EU-lidstaten. Deze bepalingen werkt dan ook alleen als in de schorsingsvoorwaarden is opgenomen dat de verdachte de uitvoerende lidstaat niet mag verlaten, behoudens voor het bijwonen van zijn strafzaak in Nederland. Voor het geval die voorwaarde niet is opgenomen en dat is niet steeds nodig, ware te voorzien in een regeling die aangeeft welke staat het toezicht uitoefent als de verdachte zich tijdelijk de uitvoerende lidstaat verlaat, anders dan voor een bezoek aan Nederland. Hoe dan ook is het ongewenst dat het toezicht op de naleving van de voorwaarden in Nederland onverkort wordt opgeschort gedurende de periode dat in de uitvoerende staat daarop toezicht wordt gehouden, omdat (een deel van) de voorwaarden nu juist betrekking (kan) kunnen hebben op Nederland. Als een contactverbod is opgelegd met een in Nederland woonachtig slachtoffer, is het bijvoorbeeld gewenst dat het Openbaar Ministerie toezicht kan houden op de momenten dat de verdachte terugkeert in Nederland voor het bijwonen van zijn strafzaak.
- *Art. 20, lid 2:* de aanhef ware te wijzigen in: “*het recht om toezicht te houden valt terug aan het openbaar ministerie:*”. Het toezicht zal immers niet feitelijk in Nederland kunnen worden geëffectueerd als de verdachte naar een andere lidstaat dan de oorspronkelijke uitvoeringsstaat is verhuisd. In een dergelijk geval zal het openbaar ministerie het toezicht op de voorwaarden aan het nieuwe woonland kunnen proberen uit te besteden.
- *MvT, p. 5:* volgens het Kaderbesluit mag niet getoetst worden aan het vereiste van dubbele strafbaarheid, indien de toezichtbeslissing betrekking heeft op zogenoemde lijstfeiten, te weten de feiten opgesomd in artikel 14 van dat besluit, waarop in de uitvaardigende lidstaat een maximum gevangenisstraf van drie jaar of meer is gesteld. Op pagina 5 van de toelichting wordt echter opgemerkt dat in beginsel alle lijstfeiten in Nederland strafbaar zijn, terwijl daarna – waar het gaat over de Kaderbesluiten met betrekking tot sancties – wordt opgemerkt dat daarbij onverkort aan dubbele strafbaarheid wordt vastgehouden. Dit vraagt om verduidelijking. Voorts rijst de vraag of de disharmonie tussen kaderbesluiten die in de praktijk tot onwenselijke discrepanties kan leiden (vgl. de eerste volle alinea op pagina 5 van de toelichting), niet zou moeten leiden tot een herbezinning op de invulling van dubbele strafbaarheid. In de MvT zou kunnen worden verhelderd of dit de aandacht heeft van de Europese Commissie.
- *MvT, p. 10:* volgens de MvT kan het hebben van een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland worden vastgesteld aan de hand van de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens. De Raad acht het gewenst dat daaraan wordt toegevoegd dat zich omstandigheden kunnen voordoen waarin het openbaar ministerie aanvullend onderzoek verricht met het oog op de vraag of de registratie in overeenstemming is met de werkelijkheid. Naarmate een verdachte meer ambulant is, is de kans op onvolkomenheden in zijn officiële inschrijving immers groter. Met het oog op de openbare orde en veiligheid dient Nederland alleen die toezichtverplichtingen op zich te nemen die waargemaakt kunnen worden. De escape van artikel 16, onder b en c, is mogelijk niet toereikend omdat Nederland de verplichting tot toezicht dan al heeft aanvaard. Daarbij geldt dat het moeilijker zal zijn om een overgenomen toezicht te beëindigen dan vooraf het toezicht te weigeren.